

<p>بلات جرحہ در شیشہ باقیست در چشم پر پی پرواز دارد زمینا گریه مستانه سوز دو بالاسه جنون زدیوسه آب بخود بر گشت چون شمشیر گلاست سر این شیشہ را برو اشت بازش چکیده این آب در آئینه خویش</p>	<p>وسه انجا که چشم با ساقیست دل دریا طپیدن ساز دارد جنونے ہلا مینا با سوز پیایش ریخت اشک چشم تباب ہوش آمد و گرد پواند آہے بیامول بسوسه سینہ باز مش بحیرت غوطہ ز خون تابد ریش</p>
---	--

چوشیدن آب مرتبہ ثبات

<p>تھی شد جام ما خیشہ مست دلے کو تا گہہ دارد عنا ترا دل موج و بسیر حاصل خورشید مئے از شیشہ و بسیر حاصل برآمد</p>	<p>ہوش آمد سے دل بھی پرست کجا صبر سے کہ نبشت اند فنا ترا و گراں اشک بیتا با ہوشید جنون پرورد کسائل برآمد</p>
---	---

پاسے دوستہ آمد موج آبش
 مثل شد ز جوش خم شربش

آفتادون درخت وریا کے آن شخص

<p>پر ہی گد سہ رنگ پر پرہ ورق گردان رنگ بسط چنہ شہید نظر ہر تیسے بخورد لرزید نبض ایشہ آہ ز بار بدل دو تاشد قاسم آہ پریشان سجد ہر شہید با خاک بیا چھید آہ کہکشا نے رکوع سر بزا لہ خیالی چہار سے آتشہ در پر کشیدہ طراوت اگدا لہ نشین بود</p>	<p>درخت آن گریخت ہم چکبہ خرابی آسشیان بید لے چند تنتاز خمی ہاد شہیے فتاد از ہر گم اندیشہ آہ خسید از عم سر پر شاخ ناگاہ پیش ریحمت آو چاک در چاک بناک انتاد منرق آسہ سجود بر امید پائمالی سما بیے باہر اے آرمیدہ بہر برگے سر خشک در کین بود</p>
--	---

بیان مال افشانی طایران درخت گردون شخص

<p>قیامت از خیز رنگ خشک</p>	<p>پریشان طایران بال بستہ</p>
-----------------------------	-------------------------------

<p> جوان پرواز چشم انتظار می سر سے از بال حسرت پر کشیدند پرافشان تا سرود سستش رسیدند ایام سے عندلیب آشیان ریڑ نوا سوز است طوطی سینه تو پریشان ساز قمری ناله است نوا صد رنگ آتش با خون شد ہر شوریدہ از چشم تک سود دل دیوانہ عیاش خود صری زد گچہ برگردو پیش می پریدند پرید نہاسے نہ سزا دیشد گچہ از دیو چون دل می چکیدند گچہ حیران گچہ بیتاب بودند چکیدند ناله ای سے پیشتر خاک غلبہ نیستی ہر ناله انگیزست </p>	<p> نوا سے نالہ امید و لرزی پری از آشیان بال چیدند در آغوش پرو باش کشیدند قیامت خیز کن آرزو سخن چرا آتش بود در آئینہ تو سمو جو در کف خاک گزشت ہست ترنم موج زد شور جزون شد پریشان چون نوا سے گریہ آلود جنون مست است جیل پری زد گچہ ہر خاک پایش می طپیدند طپید نہاسے ناز زخند خورہ گریبان نگاہ سے سید بیند طلسم شیشہ سے صاحب بودند چہ دلہا شید بجزرت خانہ خاک کہ چون پیمانہ پرش از نفس بخت </p>
--	---

خیال او بچاک سینه جا کرد	سحر آمد در کاشانه و او کرد
--------------------------	----------------------------

اختتام قصد بر جمع از شبیه به تمثیری

چو خوش نهاده بیطاعتی چندی	تپشش چون کرد ز نفس ساعتی
ملاب شش جیت هر سو کشیدند	عناصر در طبیعت آرمیدند
زیرم عشق حسنی جلوه گر ماند	پریشان گشت خاکستر شمر ماند
حرکت را لباس شعله شد تنگ	نصاب آفتاب بر آینه نیرنگ
بجلی کرد آن شمع مراد است	بر آمد از نقاب فرق عادت است
طییدن محمود بیطاعتی بوخت	خیالش تا چراغ وحدت افزوخت
ز کثرت است وحدت آشفیاند	گداز می ریخت در آئینه خانه
مقصد باز در مطلق منت است	و کجایی از مجاز نکند رونما شد

ختم قصد و جمع بداد و فریاد

بیار استیخ که انجب ملام است	نماز خامه را وقت اسلام است
غبار دل عنان گیر نفس کن	تهی شد ساغر لب و دهن کن

سوار شایم نسل خواہاں بن شد شکست این جامستی تا تمام است بجو حکیم یوسفی را با کف در پیش من و خوبی تو اسے داد و فرمایو	چرخ شایم نسل خواہاں بن شد سخن سخن شد و لب آتش کلام است زبان خون گشت حرف آرزویش اگر شود چو بنے میکنم یاد
--	--

مقالہ جنون

ز چاک جیب ہمارا مان تکفتم شر از چنانہ ویرانی بدوشتم بسیر دشت بے پروا جنونے جنونے یاد رو و یوار و جنگ نہیل خون بہا سے دل گرفتہ کہ از عفتہ ہستی کشادہ چراغے پروہہ کو دن در پدہ گر مبلنے بدامن تکبیرا وہ گنا و نالہ بر زنجیر بستہ	کہی آید کہ من ویرانہ ہستم رسیدنا تکبیر پذیر شعلا پونے رسیدنا تک بہار آ نودہ خونے جنونے در ظلم شمشیر چہت تنگ غبار و اسمن محمل گرفتہ سر شکرے برتار دل نہادہ ز دروغ سسینہ از سر کشیدہ سرے در سجدہ زانہ وقت تادہ دلے از با سپان پہنجان شکستہ
--	--

<p> سجا سبے قطرہ ہر روز کا شمر وہ شہیدے ۱۴ اور جنس طیبہ سید مستی نگاہ لایالی نیمے خاہ بردوشن بہارے چو شام صید سودا کی جا بلے بناط سجدہ پا انداز کروم بتا دلچ ہما شداستخوانم نوا سنج سنگفتن بیتوان شد خیالے حلقہ بردر زو کہ رازم بسا فرچیدہ ام نہ جرحہ چہند سجائے نسیم ہر گت جوش نمک میو شدا زمر ہم کیا دم بچوب گل بہارے آشیان نیست جنون سحر شیل محشر آفرینند نہان از مشہد و محشر کجائی </p>	<p> سجا سبگیر از بردل نشورہ کف خونی بچا کدول چکبہ سرے ہر تکیہ شیرین مقالی رسید اینک نوبے بقرارے رسید اینک تمنائے سجابلے گل آذنی طیبین ساز کردم نیاز شعلہ گردید آشتیا نم کنون سحر شیل گکش بیتوان شد گلے داستند زخم دل کہ نازم دلے وارم بعد خوشنایہ چونہ چہ دل چیمانہ میخانہ بردوشن شہر باداغ سیگوید بہارم شتمیم گل درین مرہم نہان نیست ز دل ہمانا مرہصیان رسیدند ندا نم سے جنون پرور کجائی </p>
---	--

نفس در طینت مسایره با سوت	بر دست طاقت نظاره با سوت
سزیم تا از من یاد نام است	لب و تخیل کلب از پیام است
نهان در ساغر گلشن شراب	یکام تشنه و محسوس لرب
سنا فرستم حسرت نشستم	سحر گاپت در گلشن شکستم
نسیه ز لرب نازک بیان شد	تبر خیمه چو تپک بزبان شد
فراموشی من و محسن کجائی	که اسیر دانه عنافل کجائی
بهاک از تو بهمان بر نقاب است	چمن امروز سر مستی شراب است
سے با جیب گلشن کار دارد	تماس با فرصت دیدار دارد
شیمی از لیگل واکشیدیم	بزار می نشسته گلشن بر سیم
جنون را جام حسرت پر صد است	بیوسه می داغ غم آشنا شد
بهدار آلوده کردم استین را	جسد کردم دل بشکست آفرین را
زبان مشکو و زلفها ر خون شد	نفس چاک گریبان جنون شد
دل و چشمه به پیش آب کردم	بگل عرض جنون بتیاب کردم
گناه و عده بر تقدیر بسته	که لسه چو پادشاهان شکسته
خمار نشسته یک میگایم	من دو کسوت یک کویسایم

<p>پوش از سنّت عاشق و المیہ را عیب از دم در بہارِ محشری کن خدا آوردہ حساب پسند فراز موشی غزالان چند باشم ایستے بر دل ز سووہ شکفت</p>	<p>کن بیگانہ خود حساب طلب را بزرگین جسد و خاکم بری کن دل و پیمانہ بیتاب پسند بہار سے بیابان چست ہاشم شکر خندے حساب آوردہ شکفت</p>
--	---

جواب گل بدیوانہ

<p>شہید سے اول محشر فراموشش طبعین در خوردن اہل عدلی ندادہ نظر نہ استعدا کا مست سر شوریدہ بر پوست ادب نیست زمین شور از لے نم بے از دم زرد بر گرد کین و نسیا سر بہت غنچہ بے نزد بر خواہیہ ہم رسیدند آشتا بیگانہ رفتند</p>	<p>کما سے خمیازہ گم کردہ آخوش خراسے ہم گلے محسول عدلی ندادہ طاقت ابون نشہ جاست دل دیوانہ تسلیم طلب نیست سر شاہنورد لست خستہ ہم ایازم بیاد استیخ کہ آبادی خرابست زمین بگذاشت غنچہ اہل جہنم ہر ایسے ان آشت نہ زمین بر شاہنورد</p>
--	--

دل در چاک حسرت تکب کردند	قلج واذون زو نند خواب کردند
جنون اسے مشور معجزا سے قیامت	یلا سر مایہ سنگب بلا صفت
بمنزل خون آہر، اسپر کن	رہا کہے نبی اللہ سر کن
جنون یعنی دل در طوبی محبوب	بلاگردان بوسعت چشم عقوب
جنون سر مایہ محشر خرمشان	جنون حضرت بہ منزل بدوشان
جنون نوز چسداغ خون نمانی	جنون آمیک کہ حسن غدائی
زمینا سے ہری صبا ہم برو مند	گل خراب از لب سریشگر خند
چو پیشگام دل دلیوانہ یار است	چرا ز رو پرده بر گیر دیوار است
کشد آوار گہا تا در دوست	صد پروانہ صد در در دوست
از جنون نما خدا یک کو چہ ناہست	ورد و یواز تر کستان گواہست

حکایت دختر پادشاہ ترکستان شیخ

حسن اوزی قدس سرہ

محمد آن گلستان غمنازل	اہم دل چستی قبل لعل
-----------------------	---------------------

چنین زود خشم بر بار رود ایست	بشور آور و قانون حکایت
بمایدون اختر سے گردن کلا ہے	کہ زخم افزو دنیای پر ہما ہے
گانتان ساز بکستان گینش	زگ دریا سے ہمت استیش
ہما سے بخت دست آفرود امش	لسم صبح دوست صیت نامش
فلک را گوش از بازو زورش	فکدان زمین لہر پشوش
سرخ در سجدہ بر بالید پستی	ولے دیش بچاکہ پستی
بکامش کافر مولی شناسشی	لبش ناقوس ساز ناسپاسی
بکبیب خانہ پنهان انگرے داشت	مہر پنهانہ زبا دغیر سے داشت
صبا بیرون زبستانش زیدہ	ہندش غنچہ مول نارسیدہ
جنونے تاختہ چیل چا لبش	غمے بالید پنهان در نقابش
سرخکے بالقاب شرمہر چاک	جنونے از لباسش چرت تنگ
جنونے از تپاس عا قلی دور	جنونے از عسلاج دایہ مستور
انگامش مستی با گریہ در جوش	خراش با گداز نالہ ہمدش
جنون گفتمش ز چاک ول بیرون بیز	بیابان داد آوازش کہ بر خیز
خراش کورہ گرد طور ہر خاست	ز چشمہ فنا فلان چون نور بخت

<p> برآمد از سد هم گوی و در دست کف خاک پر و شش که برداشت روان در کسوت سبیل خیل بجلوت دست نهی کنی نقاب گل پشمش بکسیب ریخته استور گستان حیاشش و امن دام زبان صدق با عهد آستان کرد کعبه دین لعل بر آید سلاک تیر کفر ز قش نطس با قسراو نفا سے خاک در خون جرات او اجل است کفن ساز می در آمد تناسک طپش آغوش آغوش فنا بالید بر خود محشر سے چند زیر سوسر کے جاگک عمان شد بہر خوسے نرسے ننگین بود </p>	<p> برآمد از شگفت خاند و در دست نسیم شفیع پیار او برداشت خزانان در دل صحرای خیل نہبان شد و ضعیف پیش آید گردت انداز گلچین و آغوش بصیر الفتش از پیشها خام پر ز قش لب آسار او کرد کہ بر کس این پریرا کرد نسیم کہم نسیم عفتش گوهر او و گزرتیغ و نسوق میرت او چون این آواز در عالم بر آمد ز هر غوغای شهادت جوش و جوش همچو شوق سوز کسور سے چند ز هر جا بسطے سوزش بود آن شد بہر اشک امید سے نیشین بود </p>
---	---

بهر سو بوسله در چاره جوی	بهر چاسکے سر سے در را از گوی
وسله بر بخشش بردن از دلم تسخیر	در رو با من بلند از دست تمیر
دل و خونا به غم بر غم فستاده	چو سبچ سینه بر شکست هم فستاده
دلم حسرت غمبار چو شب ادا	برم آه سو او غمبار است ادا

بسا رافشان سواد کاکب کزیر	چنین خون لودا است کرد تصویب
که چون این فتنه هر جانب علم شد	خبر هم ز فتنه با کب کلم شد
قنار در شمش چهره آذر برداشت	خبر چون از نگه خون پر آذر برداشت
حسن آن لود می خفا کی سر شد	درد و شش کرد پر از زفر نشسته
شعبه این گفت که در کوچه گوش	غبار داشت خوش آذر و دوش
که بر خیزد در وسیله ایشان گیر	خبر از خانمان بیستون گیر
فباس آراسته خون شد تیغ ایام	شفق پوشید چرخ از صبح تا شام
ز بسمل دامن بیدار پر شده	ز طنم پیاده ایکباد پر شده
سرخک رحمتش چو بخشش که هم زد	بکسرت پر سی بسمل قدم زد
فغان به پیش خضر سفر شد	بیوسه پیش از منش آناه پر شد

<p> حیات گلشن گلشن نسیم از احیایش عدم خواب فراموش از تبصیرش بشفقتش بر آگاه نشانیش در انگیزش باشد چو اشک شمع فاکتور نشین گوشتان قرآت شد در انش نغز باغبانم اندر اوشت بر صیریل گشت از آفت چمن از هر سنگی که استیش بر خاست فروشی عهد کفن حسرت در آغوش جلال جذبه عیسی به پرواز صد بار در انش بر تن بریش تنگ زمان مرآت آیات او گشت قادر بر ده آیات بر کرد نوام آورده او بر بسیاری </p>	<p> روان شد کیمیا سخن حکیم دعایش مریم عیسی در آغوش طیبی از دل بر همه سیر آنگاه بشتر لگو مقصد آشناست نشست آچاره خوب بر زمین حکمتان تلاوت شد در انش بنقی غیر ذکرش راه برداشت نفس بر هر جمله است پذیرا چمن که باگ نغز از همیشه بر خاست بنزشت به شهادت درش بر روش آمد اسه اشکست دل هم آواز فدایان بر کرد پاکسینه تنگ قرابت با در بندب انش زمان را زنده سازد اثر کرد خردش با نور نگارسی </p>
---	---

خردشے دست پر است تسلی	صدای آمد نهانے تجلی
انتر چون پرده اظہار بر زو	قرارت زخم سیر کز رنگ بر زو

پیدا شدن پادشاه زادی در پیشه

بنام ایزد و تجلی پرده وا کرد	طلوع نشسته در دیده جا کرد
گلکے از جیب خاکستان بر آمد	سر شکرکے تا سر مژگان بر آمد
گلکے از بهستان خود فرو شنی	نہالی جامہ زیب برگے پوشنی
بہارے در دلی ادراق مستور	چو در اجزاسے مصحف ایہ کند
قیاسے برگے بر سر قدش تنگ	تنش یعنی در ادراق خار تنگ
لباس با ملاست گشته پیوند	نکسہ بالیہ ہر خود جامہ چنند
قدش گلکے است لقبیہ بحالی	بہار جب لوہ نائوس خیالی
خیالے چون نہالی نوید رہ	ز دل تا دیدہ یعنی قد کشیدہ
خراسے ناز و مانے رسیدن	بگیاہ مست اندر نہ پیرن

گجے آئینہ زار نہفت
لیوا: کام حفا موشی شکفت

سخن گفتن پادشاهزادی شیخ حسن

صدایت خون بهاسے صد خوشی	بگفت اسے خوشوائے گفت خوشی
جو نم بسمیل بسم القدر تو	غبار سر بر ام خاکسب رو تو
دست برے کے در محشر تک نجد	سے دادی کہ در کو فرنگت نجد
بخوان حکمے کہ بر دہرہ کفند است	بخوان نامے کہ تا محشر بند است
بگو آخر چہ میخو اہر چہ پیمش	بخوان دیگر چہ میگوید کلاش

جواب گفتن شیخ حسن

نفس از پردہ بسمیل برآمد	سخن آہے شدہ از دل برآمد
گرامی خون بہا بے حسرت من	کہ اسے آئینہ وار جبرست من
نقابش آشنائی این حرم نیست	کلاش گوہر گوش بزم نیست
چہ سیدانی پیایم از پادش	چہ می نہیں از بان بے زناش

جواب گفتن پادشاهزادی

<p>چو این خون ناپسیرت بر آمد بگفت که ریشه شمع تامل نگارمش گز بودی همشایم زبیس غریبتم دیگر که پیشد نیا سو دے دل ویرانه من و چو دم بزم بر چم کرده اوست ظهور اوست مراست خشمیم بقرا ما تا سر است کام گروم کتم نر باد با تنجاله پیوند و لم در سینه صفت شکستند</p>	<p>شکیب بسمل از طاقت بر آمد ختمیرت و ام بر دو کشش نفا فل کشدش گز نمکشته بر بنمایم مراد در سینه هم بسته که میشد نگمشته وقت الفتخانه یامن مے در گم شک پرورده اوست نمک و در و خیالش در خمیرم تنک جانم شریب و ام گروم بنالم با تو منبهم آیت چیست ز بانم بر چو جبریل بستند</p>
---	--

جواب گفتن شیخ حسن

<p>بگفت که هست چو لا تناهی در بیخ از غریب تعبالی تو گسست افسوس بنه برگی طراوتت</p>	<p>بست بر میانم علم آبی در بیخ از پاست علم چو آبی تو بدهرت حیف خاستان نوا اوست</p>
--	--

جواب گفتن پادشاه هراوی

گفتند اسکی شیخ از دست بگازید	که همدم بیو بیگانسانیت
و رنج از آنکه در انبیا باشد	گلش الفت نشین خدایاست
و لے چون غنچه لیریز بهرام	لبت در دست بیبالد کنارم

جواب گفتن شیخ حسن

حسن داشت لب گذار گردید	تقنا شد از ظن سار گردید
که اسے برکت و آغوش طینتنگ	بهارت پانال گردش رنگ
بیاد پرده چشم پدر باز	سخت هزار تا حسوت که ناز
پریشانست در هر کج آتش	درد دیوار می یاسد گاهش
دل با درد در تا کچه نوست	نمیدانی که جوش سید جنت
حکاست در کین هر غریب سے	گریبان گیر روزان انتظار سے
بلا شد و ایہ را بویست در آغوش	بجوس شیر خوشی نمیزنجوش
بیاب رود جیب لغت الحتم	خراسے ستر کن در خاک بختم

چراغمان کن سرگناه و عایم	غریب ساز عتد عایم
چین ساز حریش ان بالستی است	مخچه آئینه شمال استی است
چو روح و جسم هم پیمان باشم	بیان گویک میخاد باشم

جواب پادشاهزادی بر شیخ

شکست رنگ زیر لبه آ کرد	جوابش گل بدان حس کرد
جوابه بانواع طور برنگ	صدا با شکست نشین برنگ
گسفتنای ناز آشنای	جوابه در حلیم بر آشنای
است آئینه و ابر شرفی ساز	که آتش زبان طوطی گاه از
که خون چشمم گرامم خوشیت	ترا این می بکامم آرد خوشیت
نست از چشم دامن آغوشم	بر سید از خون استی برنم
چراغم راه آبادی ندیده	بر سید از چشمم راه سپیده
شهر دشت مسنون کفن شیت	شهریم ناز ستور دشتن تبت
درود یوزر سید یزد خرامم	چون سید لاله ام عمرم مقامم
رسیدن میگسرد و امان خوشم	بصیر میچکد اشکست جو خوشم

نگرم باز در مسوره پاپسند | من در شتک آنجسند که خند

— — — — —

بگفت اسے نازا بر سے آشکار	قصاب انکلامی شوخی جام
کاش دامن کہ جو خم آشتا نیست	گردان رہ کہ سیلر رہ نہ نیست
بیا دوست با شتم محرم تو	سلام کہید سازم ہمہ دم تو
بیا بشکن خاچہ سرت دوست	کہ طرف یہ کہہ ڈڈر سا غر دوست
بگفتا پیست کلانز اکعب نام است	نہان در گنوت کثرت کلام است
بگفتا کہید یعنی خانہ دوست	ہجوم سر نہ ستانہ دوست
تخلیں اقدار سے نیم جامش	ذبح الہد شہید باندنا مش
فدا و این نقشہ چون در مرغز گوشش	ز سر تا پا سے دل پر گشت شمش
دغا را دست حمید از دوزخا ست	نیامدے در لباس ناز بر خاست
مقابل شد ہوجا سے دریش	نہان شد در شیم دست پریش
تفس را شفا ز غیب دعا کرو	خوشی عقدہ از سر مداکو
کہ اسے ناز خرام ہستی من	سے مضمر ہویے ہستی من
بیا گلور و حفسی بہا دم	جایے در کین گاہ غیل دم

شہادتِ محشرِ ختمینِ بہاگان	طلوعِ نشتِ آتشِ خیالان
شہادتِ رونما سے لو بہارت	گدازِ صافِ خونِ آئینہ دار شد
شہیدِ مہ خانہ ہاری شہیدِ ہم	کشیدم آنچہ میدانِ کشیدم
دریدم سینہ کا سے دلِ بہرِ شہ	گر بیانِ بزدوم کا سے سوزِ شہ
بہجوم گریہ امِ امیدوار است	سیرِ شجرِ اشکِ سیرِ اور است
عنا تم جاوہرِ پیما سے رہے کن	غبارِ مہجدہ سا سے درگت کن
پیرِ غمِ زورِ درجہ شہِ خویش	بہمانِ ننگ کن کاشانہِ خویش
گفتہ و باقر طرازِ برخواست	بجز سب جاوہرِ شمعِ نازِ برخواست
جانگردانِ بیتِ اقدروانِ شد	سرشکِ خونِ قرمانی روانِ شد
برو سے خار و گلِ مستانہِ بریت	بہا بستیِ دیوانہ میرِ نیت
حسنِ چون سایہ پہلے پہلے روانِ	کہنِ خاکِ خرابِ کاروانِ بود
نمِ اشکِ چنبالِ گاہے	اگر دوسرے دزد دیدہ آسے

قصارِ پابِ بدیہے شہرِ زند
 و لے دیدند و شوقِ تشہدِ بزدند

چہ دریا موجِ خیسرِ آستانِ ہی
 صفِ اپانہِ علمِ آلِ ہی

چو دل آینه کس آینه یقینی	چو دیا چشمه عین الیقینی
تکلیف با شربک نوح و نوح	در آمد در محیط آسمان موج
توکل خضر رحمت نافذایش	روان شد در ساطع بحرایش
قدم دریا نود سیر فی الله	خراش موج غوغا پناه
چو شمع از محفل مهتاب بیفت	چو برگ گل بر دست آب بیفت
نغمه گرفت دامان بر او	شد گرداب دایم گوهر او
برون آمد ز جوشش عرش می	ز دریا دامن ایشان شد می
بخون در پیش دل پاشیده	حسن جان شیشه پر سنگ خورده
بطلوب بجز چون ساحل فتاده	بجیرانی خیالش کجی داده
غولای در سپله لعل عدان بود	نگاه و التفات آهوش روان بود
انگاه خسته قش از دوزخ وید	ز نالیش گل نزاره بجمید
ظهور کعبه ساحل را حرم کرد	کر استقیال بیت الله کرم کرد
نمایان شد سواد کعبه ایجاد	عین شد شاه بیت حق آباد
تعلی خوش نشین سایه او	چراغ خود سالی نایه او
هل کم کرده زار رحمت وجود شد	سر زشته بظرف آرزو شد

<p>طوائف حلفت میز و برورد است بگرد نقطه چون پر کار میگشت که بان اسب شمشیر چشمه بازرگان خدا را بر حق تعالی پرستند نفس سر مایه آورده مانده است سر این قصه بیرون از کسب است</p>	<p>تختنا سیکستین تا برود است به طومر کعبه دیدار میگشت غمناک ناله اش برود است آواز جزو کس کارین طریقت می پرستند جز او ره نگاهش است شناخته است پرد کین لشکر از وقت بلند است</p>
---	--

نسیه انتم در این قصه چون شد
 کعبه سبزه یا طوفان چون شد

<p>۱۵۳۶۳</p>	<p>دارالخلافه</p>
<p>۱۲۹</p>	<p>قرن</p>
<p>۱۵۳۶۳</p>	<p>کتاب</p>